

ΟΚΔΕ Σπάρτακος

εκλογική διακήρυξη της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, Γενάρης 2015

Άλλη μια κυβέρνηση στα αζήτητα

Άλλη μια κυβέρνηση του κεφαλαίου, η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, κατέρρευσε πολύ πριν τη λήξη της θητείας της. Ο λόγος για τον οποίο η κυβέρνηση Σαμαρά κατέληξε στον κάλαθο των αχρήστων δεν είναι η αδυναμία των κομμάτων του συστήματος να αναστηλώσουν τα κέρδη του κεφαλαίου που οδηγεί το ένα μετά το άλλο στη διάλυση. Είναι η αποτυχία του Σαμαρά και του Βενιζέλου να ολοκληρώσουν τις διαπραγματεύσεις με την τρόικα, γιατί ήξεραν ότι δεν θα μπορούσαν να περάσουν τα νέα μέτρα που χρειάζονται, γιατί δεν μπορούσαν να αντέξουν μια νέα μετωπική σύγκρουση με το εργατικό κίνημα.

Σε τελική ανάλυση είναι η κοινωνική οργή και η πίεση του κινήματος που έριξαν την κυβέρνηση, όπως έριξαν και τις προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις του Παπανδρέου και του Παπαδήμου. Μπορεί το εργατικό κίνημα να μην έφτασε στα επίπεδα της περιόδου 2010-2012, και μπορεί να έχει ακόμα πολλά εμπόδια να υπερβεί, όμως τα κυβερνητικά επιτελεία ξέρουν καλά πόσο γρήγορα μπορεί να ξεσπάσει μια γενική έκρηξη και τι μπορεί αυτό να σημαίνει. Το καλοκαίρι του 2013 ο αγώνας της ΕΡΤ στέρησε από την συγκυβέρνηση τον Κουβέλη και τη ΔΗΜΑΡ και την αποδυνάμωσε σημαντικά. Το αντιφασιστικό κίνημα του φθινοπώρου του 2013, μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τη Χρυσή Αυγή, υποχρέωσε την κυβέρνηση να διώξει δικαστικά τους ναζί και να σταματήσει τις διαπραγματεύσεις για συνεργασία μαζί τους. Οι αγώνες των εργαζομένων του δημοσίου που μπλόκαραν τη λεγόμενη αξιολόγηση, δηλαδή τις μαζικές απολύσεις, γελοιοποίησαν το Μητσotάκη και εξόργισαν την τρόικα. Οι μαθητικές καταλήψεις και οι φοιτητικές κινητοποιήσεις του φθινοπώρου έφεραν μνήμες του τεράστιου φοιτητικού ξεσηκωμού του 2006-2007. Ο αγώνας των Συρίων προσφύγων έδειξε ότι οι μετανάστες δεν είναι διατεθειμένοι να δεχτούν παθητικά τη ρατσιστική πολιτική του ελληνικού κράτους και της ΕΕ. Οι μαζικές κινητοποιήσεις για την υπεράσπιση του απεργού πείνας Νίκου Ρωμανού υποχρέωσαν την κυβέρνηση, που τρομοκρατήθηκε στην ιδέα μιας νέας εξέγερσης σαν εκείνη του Δεκέμβρη 2008, σε ήττα.

Με δεδομένες τις μεγάλες κινηματικές παρακαταθήκες των τελευταίων χρόνων και

των σημαδιών της ανάκαμψης των αγώνων, η κυβέρνηση βρέθηκε υποχρεωμένη να αποφύγει τη σύγκρουση και να ανοίξει η ίδια την πόρτα της εξόδου.

Χαιρόμαστε για την πτώση της κυβέρνησης και τη θεωρούμε νίκη μας. Δεν τρομοκρατούμαστε από την ακατάσχετη κινδυνολογία της κυβέρνησης, των εργοδοτών και των επιτελείων της ΕΕ για τη διάλυση της χώρας, γιατί τα δικά μας δικαιώματα και κατακτήσεις έχουν προ πολλού διαλυθεί. Δεν μας ανησυχεί η “αποσταθεροποίηση”, γιατί δεν έχουμε κανένα λόγο να θέλουμε τη σταθερότητα ενός συστήματος που στηρίζεται στην εκμετάλλευση και την καταπίεσή μας!

Δεν σταματάμε, δεν αφήνουμε τις ελπίδες μας στις εκλογές και στο κοινοβούλιο, δεν βάζουμε όρια “ρεαλισμού” στις διεκδικήσεις μας. Ότι κερδίζουμε, το κερδίζουμε με απεργίες, με αγώνες, με διαδηλώσεις, με καταλήψεις. Επίθεση και όχι άμυνα!

Με ποιο κριτήριο να ψηφίσουμε;

Η πτώση της κυβέρνησης άνοιξε ένα νέο ρήγμα στην πολιτική κυριαρχία της τάξης των καπιταλιστών. Δεν πρέπει να αφήσουμε να επισκευαστεί και να κλείσει το ρήγμα. Δεν πρέπει να επιστρέψουμε στην κανονικότητα. Χρειάζονται νέοι αγώνες, συντονισμένοι, αυτο-οργανωμένοι. Με την πολιτική εμπειρία που έχουν συσσωρεύσει οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες από τα μεγάλα κινήματα στην εποχή της κρίσης, με τη διεθνιστική αισιοδοξία που δίνουν οι αγώνες και οι εξεγέρσεις από τη Βραζιλία μέχρι το Χονγκ Κονγκ και από την Τουρκία και τις αραβικές χώρες μέχρι τη Νότια Αφρική, με κοινή δράση και μαζικότητα, μπορεί να ανατραπεί η εξουσία και το σύστημα όσων ζουν από τον ιδρώτα μας. Η κρίση έφερε βαρβαρότητα, έφερε όμως και την επανάσταση ξανά στο προσκήνιο.

Για να μπορέσουν, όμως, να γίνουν πραγματικότητα οι τεράστιες δυνατότητες που ανοίγονται για τη χειραφέτηση των καταπιεσμένων και των εργαζομένων χρειάζεται μια απάντηση πολιτική. Χρειάζεται να γίνει κατανοητό ότι με την αναμονή “μέχρι να ωριμάσουν οι συνθήκες” και την εναπόθεση των ελπίδων σε μια μελλοντική κυβέρνηση που θα φέρει τη λύση, μόνο σε ήττα

μπορεί να μας οδηγήσουν. Η ρεφορμιστική αριστερά του κοινοβουλίου και οι γραφειοκρατίες των συνδικαλιστικών ομοσπονδιών έχουν πολύ σοβαρές ευθύνες για τη σχετική παθητικότητα που επικράτησε μετά την εποχή των μεγάλων απεργιών, των καταλήψεων δημοσίων κτιρίων και του κινήματος των πλατειών, παρότι οι αγώνες δεν σταμάτησαν.

Καμία κυβέρνηση, ακόμα και της αριστεράς, δεν θα μας χαρίσει τίποτα αν δεν το διεκδικήσουμε, γιατί στην κρίση του ο καπιταλισμός δεν έχει τίποτα να δώσει. Κατανοούμε την ανάγκη των εργαζομένων και των ανέργων να δώσουν τέλος στα μνημόνια και τη λιτότητα, όμως αυτό δεν μπορεί να γίνει απλώς με μια ψήφο, “μήπως και αλλάξει κάτι”. Για να κερδίσουμε οτιδήποτε, πρέπει η επόμενη κυβέρνηση να είναι όμηρος ενός δυνατού εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος.

Η κρίση δεν οφείλεται απλώς σε κακές κυβερνήσεις και κακές πολιτικές, αλλά στο ίδιο το σύστημα, τον καπιταλισμό. Για να αποκρουστεί η επίθεση εναντίον των εργαζομένων, πρέπει σήμερα το σύστημα να ταρακουνηθεί συθέμελα και να ανατραπεί.

Με βάση αυτά τα κριτήρια πρέπει να ψηφίσουν οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες του κινήματος και όχι με τη λογική του μικρότερου κακού. Χρειάζεται μια ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική αριστερά, που θα πηγαίνει τους αγώνες μέχρι το τέλος και δεν θα βάζει όρια στο όνομα του “ρεαλισμού” ή της “εθνικής ομοψυχίας”. Χρειάζεται μια αντιπολίτευση μαχητική και εργατική, που δεν θα δώσει χρόνο ανοχής σε μια ενδεχόμενη κυβέρνηση της αριστεράς, αντίθετα θα αγωνιστεί αδιάλλακτα για τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων από την πρώτη στιγμή. Χρειάζεται ο φορέας ο οποίος θα συνενώσει το μεγαλύτερο δυνατό σύνολο αγωνιστών και αγωνιστριών που θέτουν συνειδητά το στόχο της επαναστατικής ανατροπής. Παρά τις δυσκολίες και τα προβλήματα στρατηγικού προσανατολισμού, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι το μέτωπο που συγκεντρώνει σήμερα το μεγαλύτερο ποσοστό αυτού του συνειδητού αγωνιστικού δυναμικού, του δυναμικού που δίνει τους αγώνες στην πρώτη γραμμή, χωρίς να φοβάται τις θυσίες. Αυτό το δυναμικό πρέπει να ενισχυθεί πολιτικά και εκλογικά.

Καμία ψήφος στα κόμματα του κεφαλαίου

Κάθε ψήφος στη ΝΔ είναι ψήφος στο εκλεκτό κόμμα του κεφαλαίου, ψήφος στους έλληνες τραπεζίτες, στους εφοπλιστές, στα αφεντικά. Είναι ψήφος στους ευρωπαϊούς τεχνοκράτες, στις πολυεθνικές, στο ΔΝΤ και την τρόικα. Είναι ψήφος στον εθνικισμό, στο ρατσισμό του ελληνικού κράτους, στην αστυνομική βαρβαρότητα. Είναι ψήφος στον αντιδραστικό ιμπεριαλιστικό άξονα Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ και στους επικίνδυνους ανταγωνισμούς για τις ΑΟΖ. Είναι ψήφος

καταστροφής για τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες, τους ανέργους και τις άνεργες.

Κάθε ψήφος στο ΠΑΣΟΚ είναι ψήφος στην ίδια κυβέρνηση και στην ίδια ακριβώς πολιτική. Έχοντας προ πολλού κόψει κάθε δεσμό με την παλιά εργατική του βάση, έχοντας χάσει πλέον την εμπιστοσύνη ακόμα και της αστικής τάξης, που το συντηρούσε την εξουσία για τόσα χρόνια, το ΠΑΣΟΚ έχει πλέον γίνει απλό δεκανίκι της ΝΔ και ζητιάνος της κυβερνητικής εξουσίας. Καμία αυταπάτη, καμία ψήφο ούτε στο ΠΑΣΟΚ, ούτε στο νέο κόμμα του Παπανδρέου, του πρωθυπουργού του μνημονίου.

Κάθε ψήφος στη Χρυσή Αυγή είναι ψήφος στη χειρότερη καπιταλιστική βαρβαρότητα. Οι ναζιστές, που διαφημίζονται από τους ίδιους και τα ΜΜΕ ως αντισυστημικοί, είναι στην πραγματικότητα η πιο σάπια και άγρια μορφή του ίδιου του συστήματος. Δεν είναι αντίβαρο στην κυβέρνηση και τους πολιτικούς που μας “έφεραν εδώ”, αντίθετα είναι η πιο ακραία πτέρυγα του ίδιου τους του στρατοπέδου. Ριζωμένη στο τυφλό μικροαστικό μίσος για τον πιο αδύναμο, η Χρυσή Αυγή ήρθε στο προσκήνιο ως μηχανή πολέμου ενάντια στους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες, και κυρίως ενάντια στους πιο φτωχούς και καταπιεσμένους ανάμεσά τους, τους μετανάστες και τις μετανάστριες. Μια μηχανή πολέμου, όμως, που τσακίστηκε από το αντιφασιστικό κίνημα στις μεγάλες διαδηλώσεις, στους χώρους δουλειάς και στις γειτονιές, και τώρα απλώς παρακαλάει να μην μπουνέ οι βουλευτές της φυλακή. Τώρα είναι η ώρα η Χρυσή Αυγή να εξαφανιστεί και εκλογικά.

Κάθε ψήφος στο Ποτάμι είναι ψήφος στον πιο χυδαίο νεοφιλελευθερισμό. Με το προσωπείο του “ανεξάρτητου” και με την αμέριστη υποστήριξη των ΜΜΕ, ο Σταύρος Θεοδωράκης μάζεψε ένα σωρό κεντρώους πολιτικούς, φθαρμένους και ανυπόληπτους, και προσπαθεί να επιβληθεί στην πολιτική σκηνή. Με απόψεις υπέρ των απολύσεων, εναντίον των μεταναστών, υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων, το Ποτάμι σπέρνει το σπόρο μιας επικίνδυνης αποπολιτικοποίησης την ίδια στιγμή, όμως, που το ίδιο ακολουθεί μια συγκεκριμένη πολιτική, στην υπηρεσία των συμφερόντων των μεγάλων επιχειρηματιών.

Κάθε ψήφος στη ΔΗΜΑΡ και τους Πράσινους είναι και αυτή ψήφος σε κόμματα που υποστήριξαν και υποστηρίζουν την ιδέα ότι οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες θα πρέπει να πληρώσουν για το χρέος που δημιούργησε μια άλλη τάξη, οι καπιταλιστές.

Κάθε ψήφος στους Ανεξάρτητους Έλληνες είναι και αυτή μια ψήφος στη δεξιά. Οι Ανεξάρτητοι Έλληνες θέλησαν να εκφράσουν τη μερίδα του κεφαλαίου που αντιτίθεται στο μνημόνιο, ωστόσο ένας-ένας πηδάνε στο μνημονιακό άρμα και τη ΝΔ με την πρώτη ευκαιρία. Ότι μένει είναι ο εθνικισμός και η ακροδεξιά πολιτική φυσιογνωμία του Καμμένου.

Η κοινοβουλευτική αριστερά δεν αρκεί

Την περίοδο 2011-2012 η εκλογική απήχηση της αριστεράς, βασικά του ΣΥΡΙΖΑ, ενισχύθηκε σημαντικά και παραμένει ψηλή, δίνοντάς της τη δυνατότητα να διεκδικήσει την κυβέρνηση. Όμως η ίδια αυτή αριστερά στην οποία εναποτέθηκαν οι ελπίδες δεν μπορεί να απαντήσει στις ανάγκες των εργαζομένων. Όταν χιλιάδες αγωνιστές βρίσκονταν στους δρόμους, ζητώντας τη διαγραφή του χρέους και αναζητώντας συνολικές εναλλακτικές απέναντι στο σύστημα, ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ το μόνο που είχαν να τους πουν ήταν: περιμένετε μέχρι τις εκλογές για να σωθείτε με την ψήφο.

Όσο πιο κοντά βρίσκεται ο ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία, τόσο περισσότερο δίνει όρκους πίστης στο σύστημα και στο κεφάλαιο. Μέσα σε δύο χρόνια, από τα μεγάλα λόγια για σκίσιμο των μνημονίων φτάσαμε στη λογική της διαπραγμάτευσης με την τρόικα. Από το “καμία θυσία για το ευρώ” φτάσαμε στο “τα πάντα για να σωθεί το ευρώ”. Από τις υποσχέσεις για ριζική αναδιανομή του πλούτου φτάσαμε στις μετριοπαθέστερες δεσμεύσεις του Τσίπρα στη φετινή ΔΕΘ, όπου κάθε παροχή στους εργαζόμενους εξαρτάται πια από την ανάπτυξη, τα ευρωπαϊκά κονδύλια (πώς να διαπραγματευτείς αν εξαρτάσαι από αυτά, άραγε;) και τη διαχείριση των λογιστικών του κράτους. Καμία κουβέντα πια για απαλλοτρίωση του μεγάλου κεφαλαίου, καμία κουβέντα για εθνικοποίηση των τραπεζών, καμία κουβέντα για μονομερή ακύρωση των μνημονίων, μόνο διαχείριση της φτώχειας.

Ακόμα και η παλιότερη υπόσχεση του ΣΥΡΙΖΑ για θέσπιση του συμφώνου συμβίωσης για τα ομόφυλα ζευγάρια έχει πλέον υποταχθεί στο γενικότερο κλίμα συμμόρφωσης και αναβάλλεται για όταν “σταθεροποιηθεί η οικονομική και κοινωνική ζωή”. Παρότι δεν τρέφουμε αυταπάτες για τους αστικούς θεσμούς, καθώς οι κατακτήσεις των δικαιωμάτων και η αλλαγή της νοοτροπίας των εργαζομένων γίνεται βασικά μέσα από τη δική τους αυτοοργάνωση και το κίνημα, η υπαναχώρηση αυτή του ΣΥΡΙΖΑ, όπως και τα εγκώμια του Τσίπρα στην ορθοδοξία και τους καλόγερους του Αγίου Όρους, είναι ενδεικτικά της ραγδαίας συντηρητικοποίησης του ΣΥΡΙΖΑ.

Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ χτίζει σχέσεις με μερίδες του κεφαλαίου, εγχώριου και διεθνούς. Συνομιλεί θερμά με το Σύνδεσμο Επιχειρήσεων και Βιομηχανιών, υπόσχεται στην εκκλησία ότι θα κρατήσει την τεράστια περιουσία που συγκέντρωσε μετά από αιώνες καταπίεσης των φτωχών στρωμάτων, συνομιλεί με τους ευρωπαϊούς τραπεζίτες και επιχειρηματίες. Η αντιπροσωπεία του ΣΥΡΙΖΑ βάδισε στο Παρίσι στην ίδια πορεία με το Σαμαρά, το Ολάντ και όλους τους ευρωπαϊούς δεξιούς και σοσιαλδημοκράτες ηγέτες, που σχεδιάζουν και εξαπολύουν τις επιθέσεις εναντίον των εργαζομένων στην Ελλάδα και σε όλη την Ευρώπη. Με αφορμή την ένταση του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού μεταξύ του ελληνικού και του τουρκικού κράτους στην Κύπρο, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ δήλωσε ότι στα εθνικά θέματα χρειάζεται

ομοψυχία, δηλαδή ενότητα με τους καπιταλιστές, τους εφοπλιστές και τους τραπεζίτες, που θέλουν να μοιράσουν τις αγορές της ανατολικής Μεσογείου και των Βαλκανίων με το αίμα των εργαζομένων.

Οι χιλιάδες των εργαζομένων, των ανέργων και της νεολαίας, όμως, δεν έκαναν τόσους αγώνες και θυσίες όλα αυτά τα χρόνια για αυτά τα πράγματα!

Το ΚΚΕ, από την άλλη πλευρά, προσπαθεί με την αριστερή του ρητορική να εγκολπώσει ένα τμήμα των εργαζομένων που δικαίως απογοητεύεται από το ΣΥΡΙΖΑ. Στην πραγματικότητα, όμως, ο πολιτικός προσανατολισμός του ΚΚΕ δεν είναι και τόσο διαφορετικός. Είναι προσηλωμένος βασικά στην εκλογική ενίσχυση και στην υπεράσπιση των επιδιώξεων της γραφειοκρατικής ηγεσίας του Περισσού. Τα μεγάλα λόγια για τη “λαϊκή εξουσία” συγκαλύπτουν απλώς το γεγονός ότι το ΚΚΕ δεν είναι διατεθειμένο να δώσει σήμερα πραγματικούς αγώνες που θα αμφισβητήσουν την εξουσία των καπιταλιστών. Τα αιτήματα που θέτει στην πράξη είναι μετριοπαθή και στοιχειώδη (μικρές αυξήσεις, μειώσεις των ορίων συνταξιοδότησης κλπ). Η διασπαστική του στάση στο κίνημα δείχνει βαθιά απαισιοδοξία για τη δυνατότητα των εργαζομένων να αυτοοργανώνονται, να αγωνίζονται και να νικούν.

Σε στρατηγικό επίπεδο, το ΚΚΕ θεωρεί πρωτεύον καθήκον την έξοδο από την ΕΕ και το συνδέει με τη “λαϊκή εξουσία”. Όμως η ίδια «λαϊκή εξουσία» δεν είναι παρά βήμα προς την κατεύθυνση της εργατικής εξουσίας, όπως επιγραμματικά αναφέρεται στις θέσεις του. Με άλλα λόγια, τίθεται και πάλι ένα στάδιο πριν την εργατική εξουσία, και αυτό το στάδιο δεν μπορεί να είναι κάτι διαφορετικό από μια διαχείριση της καπιταλιστικής οικονομίας. Ένας καπιταλιστικός δρόμος ανάπτυξης εκτός ΕΕ.

Χρειάζεται μια αριστερά ριζικά διαφορετική από το ρεφορμισμό του κοινοβουλίου, μια αριστερά αντικαπιταλιστική και επαναστατική. Χρειάζεται μια αριστερά που δεν θα απομονώνεται στους αγώνες από τα άλλα ρεύματα, που θα εμπιστεύεται την αυτενέργεια της μάζας, αλλά και που δεν θα χαρίζει την πολιτική και οργανωτική της αυτοτέλεια με την πρώτη ευκαιρία. Για να μπορέσουν να παίξουν αυτό το ρόλο οι αντικαπιταλιστές και οι αντικαπιταλιστριες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πρέπει να χτίσουν μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική, μια στρατηγική ανεξάρτητη από το κεφάλαιο και το κράτος του. Να απορρίψουν τα εκβιαστικά διλήμματα και τις πιέσεις για συμμαχίες προς τα δεξιά. Πρέπει να αγνοήσουν τις σειρήνες για εύκολες λύσεις στη βάση ενός εθνικού νομίσματος ή μιας εθνικής “παραγωγικής ανασυγκρότησης”, χωρίς ταξική ανατροπή. Στη βάση της ανεξαρτησίας από κάθε ρεφορμισμό, ισότιμα και δημοκρατικά, να συσπειρώσουμε όσες αντικαπιταλιστικές και επαναστατικές δυνάμεις επιμένουν ακόμα να βαδίζουν μόνες τους. Να εμβαθύνουμε το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, να απευθυνθούμε στους δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους και άνεργους, ανοιχτά, με κοινή δράση στο κίνημα, να οικοδομήσουμε μαζί την αντικαπιταλιστική αριστερά που χρειαζόμαστε!

Αυτή την πραγματική προοπτική θα ενισχύσει η ΟΚΔΕ-Σπάρτακος και στις εκλογές

Ένα μεταβατικό πρόγραμμα ρήξης με τον καπιταλισμό είναι αναγκαίο

- Μονομερής κατάργηση των μνημονίων και όλων των μνημονιακών νόμων
- Διαγραφή του χρέους, μακριά από τη λογική της “διαπραγμάτευσης” με τραπεζίτες και δανειστές
- Απαλλοτρίωση όλων των τραπεζών, χωρίς αποζημίωση στους τραπεζίτες, και λειτουργία μιας δημόσιας τράπεζας, κάτω από τον έλεγχο των εργαζομένων
- Απαλλοτρίωση των μεγάλων επιχειρήσεων, χωρίς αποζημίωση στους καπιταλιστές, και λειτουργία τους κάτω από εργατικό έλεγχο
- Κατάληψη και αυτοδιαχείριση των επιχειρήσεων που κλείνουν
- Απαγόρευση των απολύσεων, άμεση επαναπρόσληψη των απολυμένων στο δημόσιο, πλήρης επαναλειτουργία της ΕΡΤ με καθεστώς αυτοδιαχείρισης
- Μείωση των ωρών εργασίας, με αύξηση αποδοχών, ως μόνη λύση για την εξάλειψη της ανεργίας
- Αυξήσεις στους μισθούς στο επίπεδο των πραγματικών αναγκών των εργαζομένων, και όχι με βάση τα λογιστικά περιθώρια και τους νόμους της αγοράς
- Βαριά φορολογία στα κέρδη, απαλλοτρίωση της εκκλησιαστικής περιουσίας και των περιουσιών των μεγάλων καπιταλιστών
- Συνεταιρισμός των μικρών αγροτών και υποστήριξή τους από τη δημόσια τράπεζα
- Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών και προσφύγων, πλήρη πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, ανοικτά σύνορα για όλους τους εργαζόμενους
- Αφοπλισμός της αστυνομίας, διάλυση των ΜΑΤ και όλων των ειδικών αστυνομικών μονάδων, κατάργηση των τρομονόμων και των ειδικών φυλακών
- Ελεύθερος συνδικαλισμός στο στρατό
- Διάλυση της Χρυσής Αυγής, μαζικές μαχητικές αντιφασιστικές συνελεύσεις παντού
- Αντικαπιταλιστική σύγκρουση και ολοκληρωτική απεμπλοκή από το ευρώ και την ΕΕ, διεθνιστική πάλη για τη διάλυσή τους
- Αποχώρηση από το ΝΑΤΟ και κάθε ιμπεριαλιστικό μηχανισμό
- Καμία ανοχή την ιμπεριαλιστική επιθετικότητα του ελληνικού κράτους, διάλυση του αντιδραστικού άξονα Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ, η διεθνιστική αλληλεγγύη τούρκων και ελλήνων εργαζομένων μόνη λύση απέναντι στις διαμάχες για την ΑΟΖ
- Ισότητα και πλήρη δικαιώματα στην τούρκικη μειονότητα της Θράκης, ελευθερία στη θρησκεία και στην εκπαίδευση, αναγνώριση των άλλων μειονοτήτων στον ελληνικό χώρο
- Για μια νέα, σοσιαλιστική διεθνοποίηση στα Βαλκάνια, την Ευρώπη, τη Μεσόγειο
- Για την προστασία του περιβάλλοντος, των ελεύθερων χώρων και των κοινών αγαθών
- Για τα δικαιώματα των γυναικών και τη φεμινιστική αυτοοργάνωση
- Για τα δικαιώματα των Λεσβιών, Ομοφυλοφίλων, Αμφισεξουαλικών και Τρανς ανθρώπων
- Για μια κυβέρνηση των ίδιων των εργαζομένων, υπόλογη στις γενικές τους συνελεύσεις
- Για την αυτοδιεύθυνση, την αυτοοργάνωση και την εξουσία των εργαζομένων

Αυτό το πρόγραμμα πρέπει και μπορεί να υιοθετηθεί από το πιο αγωνιστικό τμήμα των εργαζομένων, ξεκινώντας από την αντικαπιταλιστική αριστερά. Για ένα τέτοιο πολιτικό προσανατολισμό αγωνίζεται η ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, και σε αυτή τη βάση καλεί τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες να συσπειρωθούν στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Στις 25 Γενάρη, ψηφίζουμε
τους αντικαπιταλιστές και
τις αντικαπιταλιστριες της
ΑΝΤΑΡΣΥΑ

ΟΚΔΕ Σπάρτακος
ελληνικό τμήμα της 4ης Διεθνούς | www.okde.org